



Arrest

nr. 122 554 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. BORGMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 november 2012 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 november 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Sri Lankaanse nationaliteit en bent u van Tamil origine. U bent afkomstig uit Trincomalee, Sri Lanka, maar groeide op in Jaffna. U bent gehuwd met P. M., met wie u twee zonen hebt. Na uw huwelijk in 1979 woonde u eerst vier jaar in Colombo. Hierna keerde u terug naar Jaffna. In 1995 ontheemde u naar Karaveddi en vervolgens vluchtte u naar Puthukkudiyirupu, waar u tot 1997 bleef wonen. Uiteindelijk verhuisde u terug naar Trincomalee. In 1988 heeft uw echtgenote uw verlaten omwille van de huidziekte waaraan u lijdt. Sindsdien heeft u geen contact meer met hem. U woonde hierna steeds samen met uw ouders in Trincomalee. Later liet ook uw oudste zoon u in de steek nadat hij naar Jaffna was vertrokken en daar opnieuw in contact was gekomen met uw echtgenoot. In januari 2006 sloot uw jongste zoon zich aan bij het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; ook wel Tamiltijgers genoemd) nadat er vijf Tamil studenten werden vermoord door het Sri Lankaans leger (SLA). Sinds 9 april 2006 heeft u nooit meer iets van hem vernomen. Via de ouders van een vriend van uw zoon vernam u dat uw zoon bij het LTTE verantwoordelijk was voor het plaatsen van mijnen en dat hij in de Vanni verbleef. Na het einde van de oorlog in 2009 ging u in ontheemden- en detentiekampen in de buurt van Vavuniya op zoek naar uw zoon, maar zonder resultaat. U zocht tevens naar hem in Joseph legerkamp in Vavuniya. Twee keer ging u daar langs. Een eerste keer eind 2010, een tweede keer 4 à 5 maanden in 2011. Via iemand van CID (Criminal Investigation Department) was u immers getipt dat hij daar verbleef. Deze bezoeken aan Joseph legerkamp leidden tot problemen met militairen en Tamilmilitanten. Deze kwamen twee keer naar uw woning op zoek naar uw zoon. Hun eerste bezoek dateert van februari 2011. Het tweede bezoek vond dan weer plaats in de maand mei van 2012 of één maand voor uw vertrek naar Vavuniya. Tussendoor reisde u in 2011 een maand naar Frankrijk. Ze vroegen u waar u uw zoon verborgen hield en doorzochten uw huis. Ten gevolge uw huidziekte is uw huid helemaal blank geworden. Hierdoor werd u tevens door mensen uit uw omgeving belaagd. Vooral sinds 2009 werd u hiermee geconfronteerd. U kon deze situatie niet langer aan en in juni 2012 vertrok u naar een vriendin van u in Vavuniya. U verbleef vijf maanden bij haar. U kreeg er een depressie en belandde in augustus 2012 voor 10 dagen in het ziekenhuis. Deze vriendin van u nam in die periode contact op met de zoon van haar zus, die in Londen (Verenigd Koninkrijk) woont, en legde de situatie uit. Er werd u voorgesteld naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. Op 16 november 2012 reisde u in het gezelschap van een smokkelaar van Colombo naar Frankrijk. De zoon van uw zus regelde voor u deze smokkelaar. Deze zou hij haar naar Londen brengen, maar hij liet u achter in België. Op 19 november 2012 diende u in België een asielaanvraag in. Op 14 april 2013 overleed uw moeder in Sri Lanka. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 24 juni 2011; foto's van uzelf waarop de evolutie van uw huidziekte waarneembaar is; een gecertificeerde kopie van uw huwelijksakte; een internetartikel van 5 januari 2006 met bijhorende foto waarop uw zoon herkenbaar is; een attest van de Appolo Clinic in Vavuniya, waarin geattesteerd wordt dat u van 20 tot 30 augustus 2012 in dit hospitaal verbleef; gecertificeerde kopies van de geboorteaktes van uw beide zonen en echtgenoot; een foto van u met één van uw zonen en de overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Sri Lanka naar Frankrijk en terug in 2011 en van Sri Lanka naar België in 2012 en de daarbij gebruikt reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u in oktober 2011 met uw eigen paspoort van Sri Lanka naar Frankrijk te zijn gereisd om vervolgens in november 2011 met ditzelfde paspoort te zijn teruggekeerd naar Sri Lanka. U slaagde er echter niet in dit paspoort voor te leggen. U verklaarde dit thuis achter gelaten te hebben bij uw vertrek uit Sri Lanka (gehoorverslag CGVS 31 oktober 2013, p. 4). Uiterst bevreemdend ondernam u sinds uw aankomst in België geen stappen om aan uw paspoort hier in België te geraken. Niet alleen gaf u immers te kennen vanuit België contact te onderhouden met familie in Sri Lanka, u gaf tevens te kennen dat het merendeel van de door u voorgelegde documenten, inclusief uw identiteitskaart en uw geboorteakte, u door familie vanuit Sri Lanka werden opgestuurd. Uw uitleg voor het nalaten uw paspoort ook naar België te laten opsturen, namelijk dat u hier niet aan dacht en ook niet wist dat zoiets van u verlangd werd, overtuigt niet (CGVS II, p. 4). Ofschoon bovendien het belang van dit document u tijdens uw gehoor op het

Commissariaat-generaal duidelijk werd gemaakt en u alsnog in de mogelijkheid werd gesteld om uw paspoort (of minstens kopies van het volledige paspoort) neer te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal, gebeurde dit tot op het heden niet. U liet tevens na voor dit nalaten een verklaring te geven. U laat hiermee niet toe het Commissariaat-generaal zicht te krijgen op uw reële situatie, waardoor u het voor het Commissariaat-generaal moeilijker maakt om uw nood aan internationale bescherming correct in te schatten. U legde overigens ook geen enkel ander document neer ter staving van uw terugkeer in november 2011 naar Sri Lanka (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers, etc.), waardoor deze reisweg op geen enkele wijze kan nagegaan worden. Door dit alles rijst sterk het vermoeden dat u uw Sri Lankaans paspoort achterhoudt om iets te verhullen, zoals het feit dat u misschien in 2011 niet vanuit Frankrijk terugkeerde naar Sri Lanka of dat u in 2012 met uw eigen paspoort vanuit Sri Lanka naar België afreisde. Deze vermoedens worden nog versterkt door het feit dat uw verklaringen over de door u tijdens uw reis van Sri Lanka naar België in 2012 gebruikte documenten evenmin overtuigt. Zo verklaarde u ditmaal met een vals paspoort vanuit Sri Lanka naar Frankrijk te zijn gevlogen. Niet alleen is het bevreemdend dat u deze reis ook niet met uw eigen paspoort maakte, u slaagde er evenmin te geven wat de nationaliteit was van het paspoort waarmee u reisde en of dit paspoort een visum bevatte (CGVS II, p. 6). U werd hierover niet ingelicht door de smokkelaar die u vergezelde. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Sri Lanka als Frankrijk aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over het de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden -, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Sri Lanka werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u zeer goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Ook over de identiteitscontroles tijdens deze reis legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelde u bij binnenkomst in Frankrijk niet persoonlijk dit paspoort te hebben moeten tonen. De smokkelaar, die zich uitgaf voor uw echtgenoot, zou toen uw paspoort in uw plaatst getoond hebben tijdens de identiteitscontrole op de luchthaven (CGVS II, p. 6). Aan deze verklaring kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Uw bewering met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied is niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat bij aankomst in de luchthaven(s) in Parijs elke reiziger strikt gecontroleerd wordt. Deze controles verlopen steeds individueel en het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou hebben voorgelegd aan de douanebeambte. Op deze regel zijn geen uitzonderingen. Geconfronteerd met deze informatie, wijzigde u uw aanvankelijke verklaringen door plots te stellen dat het toch mogelijk was dat u uw paspoort bij aankomst in Frankrijk aan de controlerende autoriteiten toonde (CGVS II, p. 6).

Dat overigens aan uw terugkeer in november 2011 naar Sri Lanka en daaropvolgend verblijf in Sri Lanka tot 16 november 2012 ernstig kan getwijfeld worden, blijkt tevens uit het feit dat aan het enige door u neergelegde document dat uw verblijf in die periode in Sri Lanka zou kunnen staven, geen bewijswaarde kan gehecht worden. Het betreft hier een document uitgereikt door een arts van de Appolo Clinic in Vavuniya. Dit bevat immers enkele inhoudelijke tekortkomingen. Zo vermeldt de hoofding van dit document dat dit werd uitgereikt het Appolo Clinig. In de stempel wordt dan weer gerefereerd naar de Appolo Clinic. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat de juiste benaming van dit ziekenhuis in Vavuniya Apollo Medical Clinic is. De vaststelling dat dit document rechtstreeks verband houdt met uw directe vluchtaanleiding, met name dat u dermate psychisch leed als gevolg van de discriminatie waaraan u door uw huidziekte was blootgesteld dat verder leven in Sri Lanka onmogelijk werd, ondermijnt in bijkomende mate de geloofwaardigheid van uwa asielrelaas.

Aansluitend hierbij dient tevens gewezen te worden op enkele belangrijke tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw zoektocht naar uw verdwenen zoon en de problemen die u hierdoor na de oorlog zou gekend hebben. Zo verklaarde u vooreerst herhaaldelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat Sri Lankaanse militairen vergezeld van Tamilmilitanten drie keer naar uw woning kwamen op zoek naar uw zoon. U situeerde deze bezoeken in de periode juli 2009 tot januari 2012. Het laatste bezoek situeerde u toen in januari 2012 (CGVS 12 april 2013, p. 5 en 6). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bracht u evenwel slechts twee bezoeken van de militairen en Tamilmilitanten aan uw woning ter sprake, een eerste keer in februari 2011 en een laatste

keer in de maand mei (5de maand) van 2012 (CGVS II, p. 13). U voegde eraan toe de maand volgend op dit laatste bezoek naar Vavuniya te zijn vertrokken. U herhaaldelijk tijdens dit gehoor gevraagd of ze slechts twee keer langskwamen, antwoordde u bevestigend (CGVS II, p. 14). Vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat u voorheen tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat ze drie keer bij u thuis langskwamen, ontkende u aanvankelijk deze eerdere verklaringen en gaf u te kennen ook bij uw eerste gehoor verklaard te hebben dat ze twee keer langskwamen (CGVS II, p. 14). Wanneer hierop uw eerdere verklaringen in dit verband u werden voorgelezen, gaf u toch toe mogelijks tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard te hebben dat ze drie keer langskwamen (CGVS II, p. 14). Hierna geconfronteerd met het feit dat u het laatste bezoek van deze militairen aan uw woning eerder tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in januari 2012 situeerde, terwijl u dit bij uw tweede gehoor expliciet in de maand mei van 2012 of één maand voor uw vertrek naar Vavuniya situeerde, geraakte u niet verder het zich niet allemaal goed meer te herinneren (CGVS II, p. 15). Voorts strookten ook uw opeenvolgende verklaringen over uw bezoek aan Joseph legerkamp in Vavuniya niet. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in juli 2009 op zoek te zijn gegaan naar uw zoon in Joseph legerkamp in Vavuniya (CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal luidde uw verklaringen in dit verband evenwel anders. U verklaarde ditmaal twee keer naar Joseph legerkamp in Vavuniya te zijn gegaan op zoek naar uw zoon, een eerste keer eind 2010 (waarschijnlijk de laatste maand van 2010) en een tweede keer ongeveer 4 à 5 maanden later, in 2011 (CGVS II, p. 11). Ook over hoe u ertoe kwam uw zoon in Joseph legerkamp te gaan zoeken, bleken uw opeenvolgende verklaringen overigens allesbehalve eensluidend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal met de hulp van een moslimman in Vavuniya naar uw zoon in Joseph legerkamp te hebben gezocht. U voegde eraan toe dat het deze moslimman was die u vertelde dat uw zoon zich daar bevond (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel via een lid van CID (Criminal Investigation Department) vernomen te hebben dat uw zoon zich in dit legerkamp in Vavuniya zou bevinden. U voegde eraan toe dat de echtgenoot van een vriend van u uit Vavuniya deze man ontmoette en sprak (CGVS II, p. 11). Gepolst vervolgens naar zijn ethnische en religieuze origine, antwoordde u hierover geen informatie te hebben (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met deze anomalie geraakte u niet verder dan dat die moslimman en die CIDer één-en-dezelfde persoon is (CGVS II, p. 13). Dit alles komt uiteraard de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Ook over de inspanningen die u ondernam om via derden het lot van uw zoon te achterhalen, legde u overigens tegenstrijdige verklaringen af. Zo antwoordde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ontkennend op de vraag of u ooit heeft proberen uw zoon terug te vinden via het Rode Kruis (CGVS I, p. 6). U andermaal gevraagd bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal of u in uw zoektocht naar uw zoon ooit langsging bij het Rode Kruis, antwoordde u ditmaal dat u in 2010 langsging bij het Rode Kruis in Trincomalee om te informeren naar uw zoon, maar aan het kantoor van het Rode Kruis toen mensen te hebben aangetroffen die eerder bij u thuis waren langsg gekomen. Dit deed u besluiten er niet naar binnen te gaan. U voegde er nog aan toe te vermoeden dat ze van de Tamil paramilitaire groeperingen TELO of PLOTE zijn (CGVS II, p. 12). Niet alleen is het opmerkelijk dat u dit niet eerder ter sprake bracht, bovendien situeerde u het eerste bezoek van deze Tamilmilitanten aan uw woning tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal pas in februari 2011 en dus na uw zagezegde bezoek aan het Rode Kruiskantoor in Trincomalee (CGVS II, p. 12 en 13). U ook gevraagd waarom u dit incident niet eerder ter sprake bracht bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, kwam u met de weinig overtuigende uitleg ook toen gezegd te hebben dat u probeerde maar uiteindelijk te bang was er heen te gaan (CGVS, p. 6.). Dit blijkt evenwel niet uit het gehoorverslag van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken repte u overigens met geen woord over een poging van u om de hulp van het Rode Kruis in te roepen.

U weet het Commissariaat-generaal er voorts evenmin van te overtuigen omwille van uw psychische problemen in augustus 2012 gedurende 10 dagen in Vavuniya gehospitaliseerd te zijn. U brengt deze psychische problemen in verband met uw problemen met uw omgeving omwille van uw huidziekte, alsook met de bezoeken van het leger aan uw woning voorafgaand aan deze ziekenhuisopname (CGVS II, p. 15). Vooreerst kan hier verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen aangaande het door u in dit verband neergelegde medisch attest en uw beweerde verblijf in die periode in Sri Lanka. U slaagde er daarnaast evenmin in veel details te geven over deze ziekenhuisopname en de medische behandeling die u toen kreeg. Zo wist u niet welke arts(en) u tijdens deze ziekenhuisopname zou(den) behandeld hebben. U slaagde er ook niet in aan te geven wanneer juist u werd ontslagen uit dit

ziekenhuis en wanneer u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd welke medicijnen u tijdens en na deze opname moest innemen, kon u hierop niet antwoorden (CGVS II, p. 15). U geraakte niet verder dan dat u pillen moest nemen. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard de ernst van de door u beweerde psychische problemen als gevolg van discriminatie ingegeven door uw huidziekte. Uw beweerde terugkeer in november 2011 vanuit Frankrijk naar Sri Lanka is overigens ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met iemand die beweert omwille van haar psychisch ziektebeeld - dat langere tijd teruggaat in de tijd - in 2012 in de onmogelijkheid te zijn terechtgekomen nog langer te functioneren in haar land van herkomst. Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat u naliet na uw aankomst in België voor deze psychische problemen een gespecialiseerde arts te contacteren.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In zoverre de Sri Lankaanse maatschappij afkerig staat tegenover mensen met uw huidziekte, toont u evenmin aan dat een dergelijke gegeven binnen de Sri Lankaanse maatschappij een vervolging of reëel risico op ernstige schade inhoudt. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade in. Opdat dit het geval zou zijn moet het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat bij u niet het geval is. Dat u omwille van deze ziekte door uw echtgenoot in 1988 en door uw oudste zoon omstreeks 2001-2002 in de steek werd gelaten en verbaal werd beledigd op straat, is betreurenswaardig te noemen maar kan geen ernstige bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u kon terugvallen op een netwerk van familie en vrienden die u steunden, alsook dat u nooit initiatieven heb genomen om deze situatie aan te klagen of hiervoor hulp te zoeken (CGVS II, p. 17).

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden en Oosten van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele

terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waar naar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciate te doen wijzigen. Uw identiteit, huwelijk, familiesamenstelling, alsook de evolutie van uw huidziekte en het overlijden van uw moeder staan hier immers niet ter discussie. Uit het door u neergelegde internetartikel van 5 januari 2006 kan niet worden afgeleid dat de persoon aangeduid op de bijhorende foto uw jongste zoon betreft. Dit document heeft dan ook geen bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van de *"materiele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in art. 62 w. 15/12/1980, alsook bij de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout en de schending van artikel 3 EVRM"*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview

de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster voert aan dat de documenten die door haar werden bijgebracht, bij de regering konden worden opgevraagd. Haar origineel paspoort kon verzoekster langs deze weg uiteraard niet bekomen. Dat paspoort was bij haar vertrek uit Sri Lanka in de woning van haar moeder achtergebleven. Verzoekster reisde immers met een vals paspoort naar België. Na het overlijden van haar moeder op 14 april 2013 heeft er - zoals dat gebruikelijk is in Sri Lanka - een begrafenisceremonie in de woning van haar moeder plaatsgevonden. Nadien werd de woning door de familie opgekuist. Waarschijnlijk is het paspoort verloren geraakt.

Verzoekster kan niet overtuigen. Indien verzoeksters moeder overleden is, dan verklaart dit nog altijd niet waarom essentiële identiteitsdocumenten als een paspoort zoek zijn geraakt tijdens het opruimen van het huis door verzoeksters oudere zus, temeer verzoeksters vader op het moment van het overlijden daar nog woonde en nadien bij verzoeksters oudere broer introk (gehoor 2 p. 2, p. 4-5). Verder kan worden vastgesteld dat verzoeksters identiteitskaart dateert van 24 juni 2011, zodat deze reeds werd aangevraagd voor haar vertrek naar Frankrijk en verzoekster aldus eveneens haar paspoort kon neerleggen. Dat verzoekster er niet aan dacht om haar paspoort voor te leggen (gehoor 2 p. 3-4), is niet ernstig gezien verzoeksters eerdere buitenlandse reis en haar bekendheid met het belang van reisdocumenten. Bovendien schiet verzoekster tekort in haar medewerkingsplicht en de op haar rustende verplichting om alle mogelijke documenten voor te leggen, en dit niettegenstaande de dringende verzoeken hiertoe (gehoor 2 p. 5). Verzoekster is bovendien gezien de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie geenszins geloofwaardig waar zij beweert dat *“neen, ik moest het [paspoort] niet voorleggen; hij [de smokkelaar] deed dit; hij zei dat ik zijn vrouw was”* en *“ja, hij was het die het overal toonde”*, in het bijzonder inzake de controle in Frankrijk (gehoor 2 p. 6). Evenmin zijn haar verklaringen geloofwaardig daar waar zij niet meer weet of er een visum in het valse paspoort stond (gehoor 1 p. 4), noch wat de nationaliteit van het beweerde valse paspoort was (gehoor 2 p. 6). Verzoekster legt geen enkel reisbescheid neer van haar beweerde terugkeerreis naar Sri Lanka. De commissaris-generaal kon aldus terecht concluderen dat verzoekster niet aantoonde dat ze na haar legale binnenkomst in het Schengengebied via Frankrijk ooit is teruggekeerd naar Sri Lanka, minstens toont ze niet aan dat dit op illegale wijze zou zijn gebeurd.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende is om het LTTE-profiel van haar zoon en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ondergrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Daar waar verzoekster meent dat er geen tegenstrijdigheid is daar de moslimman en de CID-man dezelfde persoon zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster inzake Joseph Camp in het eerste gehoor enkel spreekt over een moslimman, zonder verdere toelichting (gehoor 1 p. 6) en zowel daarvoor, op de DVZ (vragenlijst 3.5) als daarna, op het tweede gehoor een CID lid vermeldt (gehoor 2 p. 10), waarbij verzoekster op het tweede gehoor, gevraagd naar *“wat is de etnische origine/godsdienst van die CID die de echtgenoot van uw vriendin vertelde over uw zoon?”* antwoordde *“ik weet daarover geen details”* (gehoor 2 p. 13). Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de talrijke andere door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Overigens is geenszins geloofwaardig dat militairen samen met Tamilmilitanten zouden langsgaan bij verzoeksters huis (gehoor 1 p. 6-7), terwijl verzoekster nadien dan weer verklaart dat dit *“sommige legerleden, die moslim zijn, en ook Singhalezen. En ook mensen van groepen kwamen”* zijn (gehoor 2 p. 14). Verzoekster toont een bijzonder geringe kennis van de realiteit van Noordelijk Sri Lanka. Haar bewering vanuit Colombo vrijwillig naar het noorden te zijn teruggekeerd, kan weinig overtuigen.

3.4. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

3.5. Verzoekster gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Zelfs indien *“enkel gerefereerd naar de hoofding en de stempel”*, volstaat dit om het document elke bewijswaarde te ontzeggen. Het is immers niet aanvaardbaar dat het briefhoofd van een ziekenhuis niet de correcte officiële naam gebruikt, noch dat in zijn hoofding een foutief geschreven (en onvolledige) naam wordt vermeld. Indien dit *“kan geverifieerd worden in het ziekenhuis zelf”* dan laat verzoekster,

gezien de op haar rustende bewijslast, na zelf dergelijk bewijs aan te brengen. Overigens kan evenmin beweerd worden dat dit geen inhoudelijke tekortkoming zou zijn.

3.6. Verzoekster brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist evenmin de bevindingen van de CGVS in de bestreden beslissing inzake de algehele veiligheid in Sri Lanka die de Raad tot de zijne neemt. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK